

REFORMA SIĘ ZBLIŻA.

Przed paru dniami ukazał się za pośrednictwem agencji „Iskra“ komunikat półrządowy, zaprzeczający pogłoskom o mającej w najbliższym czasie nastąpić zmianie dotychczasowego podziału terytorjalnego państwa, wszczętości o zmianie granic i skasowaniu niektórych województw. Pogłoski te powstały na tle projektu, który po 3-letnim niepełnym badaniach i obradach sformułowała i złożyła rządowi powołana jeszcze za wicepremierostwa prof. Bartla komisja usprawnienia administracji państwowej. Projekt ten został przez pewną część prasy potraktowany jako posiadający już zgóry „approbatu“ rządu i mający być niezwłocznie wykonany.

Oczywiście, zachodzi tu wyraźne nieporozumienie i tego to nieporozumienia dotyczy, jak sądzą, komunikat półrządowy. Stwierdza on mianowicie, że rząd nie zajmował się dotychczas zagadnieniem zmiany podziału terytorjalnego w ogóle, a w szczególności projektem tych zmian. Jest rzeczą samą przez się zrozumiałą, że powierzony to ważne i skomplikowane zadanie specjalnej komisji, złożonej z wybitnych znawców przedmiotu, rząd nie potrzebował równoległe z nią tą sprawą się zajmować i wyczekiwać aż komisja prace swoje zakończy. Dopiero teraz kiedy komisja projekt swój opracowała i złożyła, rząd rozpocznie rozpatrywanie go pod kątem racjonalności i możliwości jego zastosowania. Pośpiech jest tu wyłączony z dwóch powodów. Po pierwsze, rzecz dotyczy zagadnienia ogromnej dla państwa doniosłości, wymaga zatem szczegółowego rozważenia i przystosowania do bieżących potrzeb i celów polityki wewnętrznej. Po drugie, wszelka zmiana granic województw lub ich zniesienie wymaga drogi ustawodawczej.

Obecny podział administracyjny powstał etapami w miarę ustalania się zwierzchnictwa polskiego na odpowiednich terytorjach, nie był więc wyrazem jakiejś ogólnej koncepcji a raczej wywołany został pilną potrzebą załatwienia tej sprawy dla celów administracyjnych. I tak pięć województw b. Kongresówki ustanowiono ustawą z dnia 2 sierpnia 1919 r., cztery województwa małopolskie ustanowiono ustawą z dnia 4 lutego 1921 r., trzy województwa wschodnie ustanowiono ustawą z dnia 4 lutego 1921 r., województwo wileńskie — ustawą z dnia 6 kwietnia 1922 r., wreszcie dwa województwa b. zaboru niemieckiego — ustawą z dn. 1 sierpnia 1919 r.

Jakichkolwiek przeto zmian nie można spodziewać się wcześniej, aż sejm uchwali przedstawioną mu przez rząd ustawę w tej materii.

Nie ulega wątpliwości, że rząd zdaje sobie sprawę z doniosłości i konieczności reformy podziału terytorjalnego państwa. Wadliwość obecnego stanu rzeczy jest tak oczywista dla każdego, kto nad tą sprawą choć cokolwiek się zastanawiał, że powtarzać argumentów niezbicie za tą reformą przemawiających, niema potrzeby.

Nie przesadzając przeto stano-

wiska rządu wobec złożonego mu projektu w szczegółach, można jednak uważać za pewnik, że projekt ten wzięty będzie za podstawę i ośnowę przyszłej reformy. Stąd treść tego projektu musi budzić powszechne i żywe zainteresowanie.

Podług informacji prasowych, pochodzących niezawodnie z kompetentnego źródła, projekt ten przewiduje skasowanie województw: stanisławowskiego, tarnopolskiego, nowogródzkiego, białostockiego i kieleckiego. Województwa stanisławowskie i tarnopolskie włączone być mają do okręgu lwowskiego. W ten sposób dawny zabór austriacki tworzyłby tylko dwa wielkie województwa: lwowskie i krakowskie.

Województwo kieleckie ma zostać rozdzielone w ten sposób, że okręg zachodni, górniczy, przyłączony będzie do śląska, zaś wschodni-północny do województwa warszawskiego.

Województwo nowogródzkie przejdzie całkowicie do Wileńszczyzny, zaś białostockie odda zachodnią

część Warszawie a wschodnią Wilnu. Wreszcie powiększyć się ma województwo pomorskie przez przyłączenie doń kilku powiatów b. Kongresówki oraz kilku powiatów Poznańskiego. Tak samo województwo poznańskie dla zatarcia dawnej granicy niemieckiej otrzyma całe Kujawy z województwa łódzkiego.

Wraz z urzędami wojewódzkimi skasowane być mają władze niespolone drugiej instancji, jak izby skarbowe, kuratoria szkolne, urzędy ziemskie, dyrekcje wodne i drogowo, inspektoraty pracy itd. Dalszym etapem będzie skasowanie mniejszych starostw wraz z władzami niespolonemi pierwszej instancji oraz zmniejszenia liczby gmin wiejskich, szczególnie w Małopolsce. Zamiast gmin jednowioskowych tworzone być mają większe na wzór gmin w Kongresówce. Powolna realizacja tego planu przyniesie państwu oszczędności, wyrażające się sumą kilkudziesięciu milionów złotych rocznie.

Ten ogólny zarys projektowanej przez komisję reformy bardzo szcze-

śliwie i trafnie naszym zdaniem spełnia zadanie. Stwarza możliwość szerokiej decentralizacji w racjonalnie pomyślanych granicach wojewódzkich oraz warunki do jednolitego działania w zakresie poszczególnych zagadnień regionalnych. O innych jego zaletach lub wadach będzie można mówić, skoro znane staną się szczegóły, czego nie należy oczekiwać wcześniej, aż rząd z niemi się zapozna i określi swoje poglądy.

Na decyzji rządu zaważą niewątpliwie bezpośrednio, przejściowe skutki tak pojętej reformy. Znoszenie szeregu urzędów, połączone z redukcją znacznej ilości urzędników nie jest operacją w dzisiejszej sytuacji ekonomicznej wdzięczną i łatwą do przeprowadzenia. Trzeba obrzyśleć sposoby, aby odbyła się ona jak najbardziej bezboleśnie, jednakże ten wzgląd nie może na dłuższy dystans stawać w poprzek niezbędnej reformie. Choćby dlatego, że im dłużej istnieć będzie obecny wadliwy podział, tem siła inercji jego, a więc i trudność zmiany, będzie większa.

Testis.

O racjonalny rozwój miast.

Regionalny i prawidłowy rozwój miast powinien opierać się na należyte opracowanie planu regulacyjnego. W Polsce zbyt często obserwuje się do rywce i zupełnie złe wyzyskanie obszarów. Z jednej strony posiadamy przeludnienie nie tylko mieszkań i domów, ale w ogóle powierzchni zabudowanej, a to w sposób urągający zasadniczym wymaganiom higieny, przy niemal zupełnym braku zieleńców, które są zbiornikami czystego powietrza. Z drugiej strony — uderza często niedostateczne wyzyskanie terenu przez niecelową za budowę małych i nieekonomicznych domkami, co powoduje potrzebę rozległych, a z natury rzeczy również niedostatecznie wyzyskiwanych inwestycji miejskich: jak np. wodociągi, gaz, światło, ułatwienia ruchu i t. d. Takie pojęcie, jak „miasto ogród“, uważane jest u nas za coś rzekomo kosztownego, za rzekomy „luksus“, obciążający jakoby budżet komunalny wielkim wydatkiem inwestycyjnym i ogromnymi kosztami utrzymania, które trudno będzie może przerzucić całkowicie na barki mieszkańców. Zamiast zwalczać te błędne pojęcie, wystarczy stwierdzić, że „miasto-ogród“ jest to urządzenie nieodzowne w miarę obejmowania przez miasto wolnych przestrzeni podmiejskich, gdzie zabudowa nie może być zwarta, jak w dzielnicach handlowych. Nie wolno zapominać, że rozwój miast — to spełnienie planowego wykorzystania przestrzeni, oczywiście popartego finansową możliwością.

Taki prawidłowy rozwój miast wymaga, aby na terenach przeznaczonych pod zakładanie nowych dzielnic, zwłaszcza mieszkalnych, wykonane były przede wszystkim niezbędne inwestycje, jak drogi, kanalizacja, doprowadzenie wody, gazu, światła i t. p. Dopiero bowiem po wykonaniu takich urządzeń teren ten staje się placami budowlanymi, na których można ekonomicznie i programowo budować domy. Takie przy gotowaniu wymaga jednak środków pieniężnych. Tymczasem miasta nasze nie mają w swych budżetach kwot nie tylko na inwestycje, ale często nawet i na wykonanie planów regulacyjnych. Dlatego też, jeżeli chce się gminom iść z pomocą, trzeba przedewszystkiem pomyśleć o możliwości udzielenia im długo terminowego i taniego kredytu na te cele.

Wielkie miasta, mając się rozwijać, muszą mieć możliwość zaspakajania

wszelkich potrzeb swych mieszkańców. Muszą więc w planach rozbudowy przewidzieć rozległe przestrzenie odpoczynkowe, jak lasy, parki podmiejskie i tereny rolniczo-ogrodnicze. Powinny przeprowadzać racjonalny plan urzędzenia całego obszaru miejskiego i okolic podmiejskich. Urządzenia te powinny oddziaływać na rozwój miast drogą przyniesienia wielkim środowiskom ludności ułatwień życiowych. W pierwszej linii powinny to być ułatwienia komunikacyjne dla dowozu artykułów pierwszej potrzeby. Dziś w wielkich miastach koszty utrzymania są wysokie, mimo, że do miast tych zwozi się artykuły, skupowane w całym kraju. Wysokie ceny produktów na rynkach dużych miast wytrzymują wprawdzie koszty transportu i inne wydatki, ale często powodują „dziką“ zwyczaj cen artykułów pierwszej potrzeby w innych miejscowościach, a na wet ogoławają niektóre miejscowości z pewnych artykułów. Ze względów aprowizacyjnych więc występuje dla wielkich miast potrzeba planów regionalnych.

Podstawą dobrej rozbudowy miast muszą być zatem plany regulacyjne, oraz plany regionalne, oparte jednak na pewnej programowej polityce terenu. Rzecz prosta, że z tem łączy się musi taki plan finansowy, aby rozbudowa koniecznych urządzeń takich, jak drogi, oświetlenie, wodociągi, kanalizacja itp. nie stworzyły znów zbyt wielkich obciążeń w inwestycjach miejskich, powodując zbędne i słabo amortyzujące się długi, które w konsekwencji musiałyby spaść na obywateli w for-

mie dodatków do podatków samorządowych.

I to właśnie powinno być linią wytyczną zamierzeń inwestycyjnych każdego zapobiegliwego i przewidującego samorządu miejskiego.

Niestety, wiele z pośród władz miejskich w Polsce nie docenia potrzeby dokładnego planu regulacyjnego i regionalnego. Te zaś zarządy miast, które zaczynają przeprowadzać plany regulacyjne i związane z niemi inwestycje, w zbyt dużym stopniu obciążają temi pracami budżety miejskie. W konsekwencji dochodzi do tego, że obywateli takiego miasta, przeciążony jest podatkami. Wprawdzie trudno jest bez środków finansowych przeprowadzać większe inwestycje samorządowe. Jednak należy wybierać zawsze takie źródła finansowe, któreby ciężar opodatkowania ludności rozkładały na dłuższe lata. W pierwszym więc rzędzie powinny być to długoterminowe kredyty. Przy zadłużaniu miast należy zwracać baczność uwagę na warunki kredytu, aby przez zbyt wygórowane oprocentowanie, przez kars emisyjny obligacji i przez wysokość spłat amortyzacyjnych nie obciążać kasy miejskiej zbyt dużymi wydatkami, co znów pociągałoby za sobą uciążliwe opodatkowanie mieszkańców.

Stwierdzić jednak należy, że większość zarządów miast w Polsce stara się iść po nowoczesnej linii urbanistyki i tylko brak środków pieniężnych powstrzymuje wkroczenie tych miast na drogę racjonalnego i prawidłowego rozwoju.

r. p.

Co tańsze: republika czy monarchia?

Na łamach prasy niemieckiej wzmógł się znowu w związku z nastrojami zamachowemi spór na temat kosztów utrzymania republiki a monarchji. W świetle argumentów cyfrowych przedstawia się ta sprawa następująco: Prezydent Hindenburg pobiera rocznie 60.000 marek plus 120.000 na wydatki reprezentacyjne. Kanclerz Rzeszy wraz z wszystkimi ministrami otrzymuje rocznie 400.000 marek, parlament kosztuje rocznie 8 milionów, a wydatki na sejmy i ministerjum poszczególnych krajów wynoszą razem 15 milionów marek. W sumie utrzymanie republiki kosztuje 24 miliony marek, co odpowiada pod względem realnej wartości około 15 milionom marek przedwojennych.

Wydatki związane z istnieniem monarchii w Niemczech wynosiły przed

wojną sumę 51 milionów marek, rozpadających się na następujące pozycje:

Lista cywilna Wilhelma II-go wynosiła 23 miliony marek, króla Bawarskiego — 6,9, króla Saskiego — 4,4, króla Wirtemberskiego — 2,4, wielkiego księcia Badeńskiego — 1,7, wielkiego księcia Heskiego — 1,8, wielkiego księcia Sasko-Wejmarskiego — 1, wielkiego księcia Oldenburskiego — 0,6, księcia Brunswicku — 1,1, księcia Sachsen-Meiningen — 0,8, księcia Anhalt — 1, księcia Kobursko-Gotajskiego — 0,5, książąt Meklemburskich: 5 milionów marek niemieckich.

Utrzymanie monarchii kosztowało więc w Niemczech zgorą dwa razy tyle co utrzymanie republiki.

J. B.

